

Old Fashioned

Joan Jansen

CASTELEYN CLAN #3

Old Fashioned- Rodfried

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Joan Jansen

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Vivan van Leeuwen

Eerste uitgave november 2025

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microëlm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie7n, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

RODFRIED – BREDAS, ZES
MAANDEN EERDER...

‘Dat was een waanzinnige ribeye, Michiel,’ complimenteer ik mijn beste vriend als ik mijn bestek op mijn bord plaats. ‘Boterzacht, vol smaak en gewoon perfect bereid.’

Met een trotse blik kijkt hij me aan. ‘Intens, hè? Mijn nieuwe chef is echt een meester met vlees.’

Ik reik naar de malbec en kijk om me heen. Mensen aan tafeltjes die lachen, proosten, genieten. Zijn zaak bruist. ‘Je hebt het hier goed voor elkaar, man,’ zeg ik, terwijl ik een paar tafels verderop twee sexy vrouwen spot. De ene draagt een zwart jurkje, de andere een rood. Die in het zwarte jurkje komt me vaag bekend voor.

Michiel leunt achterover, zichtbaar in zijn element. ‘Het voelt verdomd goed, kan ik je vertellen. Een heel andere vibe dan de club. Mensen komen hier om in alle rust te genieten van goed eten en de beste wijnen.’

Ik knik afwezig, terwijl ik me probeer te herinneren waar ik de vrouw eerder heb gezien. ‘Slim dat je deze stap hebt gezet. Eerst die nachtclub die niet meer uit de stad weg te denken is, en nu dit – een gastronomische bistro annex wijnbar. Stijlvol, relaxed, volwassen.’

Hij grinnikt zachtjes. ‘Tja, we worden ook ouder, Rod.’

‘Op deze manier? Geen probleem.’

‘Ik wist dat ik goud in handen had toen jullie me de kans gaven om dit oude theater om te toveren tot een nachtclub, wat me weer de vrijheid gaf om andere dromen uit te laten komen. De Opera is een ongekend succes, al drie jaar op rij, en ik had het niet zonder jou kunnen doen. Zonder Casteleyn Capital.’

‘Op het najagen van dromen.’ We klinken onze wijnglazen tegen elkaar en ik neem een slok. ‘Ik ben trots op je, jongen. Ik wist gewoon dat je het in je had.’

‘Hoe gaat het met je zus?’ vraagt hij uit het niets.

‘De laatste keer dat ik Lidewij zag, en dat was vanmiddag tijdens de vrijdagmiddagborrel, ging het nog geweldig en ik vermoed dat dat nog wel een tijdje zo blijft. Casper is vorige week voor haar op zijn knieën gegaan.’

Michiel proest de wijn uit en zijn glas komt met een klap neer op de tafel. Hij grijpt het servet van zijn schoot.

‘Jezus, man... gaat het?’

‘Wat heeft ze gezegd?’

Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik hem aan. ‘Wat denk je dat ze gezegd heeft?’

Michiel kijkt me met een lijkwit gezicht aan. ‘Dat ze op hem uitgekeken is?’

‘Bijna goed. Het was een volmondig ja. Dus het is officieel; Casper wordt mijn zwager.’

‘Ik leef met je mee, jongen. Hebben ze al een datum geprikt?’

‘In ieder geval niet in mijn bijzijn.’ Ik tuur weer om Michiels schouder heen. Dit keer ontmoeten mijn ogen die van de brunette.

Heb ik haar een keer geneukt? Als dat al het geval is, was het niet zo spectaculair dat het me bij is gebleven.

‘Is Lidewij zwanger?’

Ik blik terug naar Michiel. Wat zit hij zich toch druk te maken om mijn zus? ‘Hoezo?’

‘Omdat ze zo plots gaan trouwen.’

‘Plots? Die twee zijn ruim veertien jaar samen. Het werd verdomme een keer tijd.’

Michiel bromt iets onverstaanbaars terwijl hij zijn wijn rondwalst.

‘Vanwaar al de belangstelling voor Lidewij?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Geen speciale reden. Ik was gewoon benieuwd hoe het met haar is. Net zoals jij naar mijn familie informeert.’

Met samengeknepen ogen neem ik hem op. ‘Je hebt toch geen stiekeme crush op mijn zus, hè? Moet ik me zorgen maken, Oliviera?’

‘Een crush?’ vraagt hij met een terugdeinzend hoofd. ‘Kom op, man! Ze is jouw zus.’

Ik bestudeer Michiels ontzette gezicht. We zijn sinds onze studie beste vrienden en ik ken hem als iemand met wie niet valt te sollen. Hij neemt wat hij wil en krijgt meestal ook wat hij wil, inclusief vrouwen. Ik weet niet of het met de combinatie van zijn Indonesische, Portugese en Hollandse roots te maken heeft, maar mannen dagen hem over het algemeen niet uit voor een wedstrijdje ver plassen en vrouwen fladderen zijn kant op als motten naar een vlam. Als hij geïnteresseerd was geweest in Lidewij had ze dat ook geweten. Dat gezegd hebbende, toen ik hem jaren geleden tijdens een zomervakantie meenam naar de Biesbosch, dreigde ik hem naar het hiernamaals te schoppen als hij zelfs ook maar naar mijn zus durfde te gluren. Niet dat hij erg onder de indruk was van mijn dreigement, en

hij had zijn ogen zeker niet in zijn zak zitten toen hij werd voorgesteld aan Lidewij, maar ik ben ervan overtuigd dat hij haar nooit versierd heeft. Maar dat kan ook te maken hebben met het feit dat Lidewij *hem* nooit een blik waardig keurde. Zelfs als ze elkaar tegenwoordig op feestjes tegenkomen wisselen ze nooit meer dan een paar beleefde woorden uit. Dus waarom hij nu ineens zo geïnteresseerd is in haar gaat mijn begrip te boven.

Ik gluur weer naar de vrouw. Met haar hand duwt ze haar haar over haar blote schouder naar achteren en met dat gebaar schiet het me allemaal weer te binnen.

Het examenfeest.

‘Oké, dit is nu de derde keer dat je je tijdens ons gesprek laat afleiden,’ moppert Michiel. ‘Het is niet alleen extreem vervelend, maar ook aardig onbeschoft.’

Grijnzend focus ik weer op mijn tafelgenoot, die me verstoord aankijkt. ‘Sorry, ik hoorde je echt wel, maar die dame verderop is nou eenmaal spannender om naar te kijken.’

Michiel werpt een blik over zijn schouder en kijkt weer grijnzend terug. ‘Lange benen, naaldhakken en sexy jurkjes... Iets zegt me dat je wilt kennismaken, of verbeeld ik het me?’

‘Ik ben er niet helemaal zeker van,’ zeg ik, wrijvend over mijn kin, ‘maar ik denk dat de brunette bij Lidewij op school zat. Mijn zus organiseerde hun examenfeest in de kasteeltuin. Casper en ik stonden achter de bar cocktails te shaken, en terwijl Casper achter mijn zus aan zat, zat ik aan deze dame in de paardenstal. Geen idee meer hoe ze heet.’

Michiel kantelt zijn hoofd. ‘Zeg het maar als ik ernaast zit, maar ik meen me te herinneren dat je mij naar het hiernamaals zou trappen als ik ook maar naar Lidewij zou kijken. En Casper kon verdomme

ongehinderd zijn gang gaan omdat jij in een fucking paardenbox Lidewijs klasgenoot stond te bepotelen?’

‘Trappen? Ik dacht dat ik schoppen zei.’

‘Even serieus, man.’

Ik pak rustig mijn glas op, terwijl ik koortsachtig zoek naar de juiste woorden. Michiel heeft daar wellicht wel een punt, maar waar maakt hij zich na al die jaren nou nog druk om? Daarbij had Lidewij al verkering met Casper. Ik kijk op en even denk ik een glimp van pijn in zijn ogen te zien. ‘Klopt, ik heb Casper nooit gewaarschuwd om bij mijn zus vandaan te blijven en ik hoop dat ik daar geen spijt van ga krijgen, anders trap ik *hem* naar het hiernamaals.’

‘Vergeet niet om eerst mij te bellen,’ gromt Michiel en opnieuw kijk ik hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Wat ik net zei: ik geef om je zus.’

‘Tuurlijk, Michiel,’ zeg ik en ik laat het verder rusten.

Hij schraapt zijn keel. ‘Dus, een drankje in de club in het gezelschap van twee sexy dames?’

‘Daar zeg ik geen nee tegen.’

We werpen onze servetten af en staan op. ‘Kom, laat ik je zien hoe je zoiets voor elkaar krijgt. Je bent wat verroest de laatste tijd.’

Grinnikend loop ik achter Michiel aan. Vrouwen versieren is hem wel toevertrouwd.

‘Goedenavond, dames,’ zegt hij, terwijl hij automatisch doorschakelt naar zijn charmestand. ‘Alles naar wens met het eten?’

De schaars geklede vrouwen kijken op en beginnen onmiddellijk heftig te blozen. ‘Meer dan,’ zegt de blondine. ‘De eendenborst was goddelijk. We zitten nu met smart op ons dessert te wachten.’

‘Wat heb je gekozen?’

‘De stoofpeer.’

‘Ah, mijn persoonlijke favoriet. Ik ben trouwens Michiel, eigenaar van de bistro. Dit is Rod. We drinken zo nog een glas in de club. Jullie zijn van harte welkom om aan te sluiten, als jullie uitgegeten zijn natuurlijk.’

De brunette kijkt me ineens recht aan, haar mondhoeken krullen. ‘Dag, Rodfried,’ zegt ze, alsof we elkaar gisteren nog hebben gezien.

‘Hallo,’ groet ik terug en ik laat mijn handen in mijn zakken glijden. Haar naam schiet me helaas nog steeds niet te binnen. Alleen flitsen van dansmuziek, gekleurde lampjes in bomen en haar handen in mijn nek. Ik herinner me nu ook dat ze mij na dat feest weer wilde zien, maar dat ik verder niet in haar geïnteresseerd was. Ik glimlach schaapachtig. ‘Sorry, ik herken je, maar je naam is me even ontschoten.’

‘Rebecca Hansen. We hebben elkaar ontmoet op het examenfeest van Lidewij.’

‘Klopt, dat gedeelte wist ik nog. Nogmaals sorry.’

Ze wuift mijn misstap weg. ‘Geeft niet. Het is ook alweer bijna vijftien jaar geleden. En daarbij haal jij de krantkoppen net iets vaker dan ik,’ grinnikt ze. ‘Ik hoefde niet bepaald te gissen wie je was.’

‘Laat het me goedmaken met een drankje, als jullie zin hebben uiteraard.’

‘Leuk. We wilden sowieso na het eten de nachtclub in.’

Michiel vist een kaartje en een pen uit de binnenzak van zijn jasje. ‘Vergeet de nachtclub. We hebben een cocktailbar waar we een drankje kunnen doen zonder te hoeven schreeuwen. Loop straks terug naar de foyer en neem de trap of lift helemaal naar boven.’ Hij schrijft op het kaartje zijn initialen en het cijfer twee, dat hij omcirkelt. Hij legt het kaartje op tafel. ‘Geef dit op de bovenste verdieping aan de beveiliging en ze laten jullie erdoor.’

‘Cool,’ zegt de blondine glunderend en ze pakt het kaartje op. ‘Dan zien we jullie straks weer.’

‘Laat het dessert jullie smaken.’

‘Dames,’ zeg ik met een knikje en ik volg Michiel naar de foyer.

‘En zo doen we dat dus,’ zegt Michiel grijnzend als we de grote statige trap naar de bovenste verdieping nemen. ‘Graag gedaan.’

‘Je hebt ze uitgenodigd voor La Bohème,’ zeg ik effen.

‘Ik zag hoe jullie elkaar met jullie ogen uitkleedden en in dat geval ben ik de beroerdste niet.’

‘Ik zei niet dat ik haar wilde neuken.’

‘Je bent ook nergens toe verplicht, maar de avond is nog jong, kerel. Leef een beetje.’

‘Weet je nog hoe we vroeger zonder al te veel moeite vrouwen scoorden?’ mijmer ik, terugdenkend aan de weelderige feesten op Neyenrode.

Michiel kijkt geamuseerd opzij. ‘Blijkbaar zijn we het nog steeds niet verleerd.’

‘Zouden we ons niet een keer moeten focussen op het vinden van een serieuze partner in plaats van onze lul achterna te lopen? Wat je net zei, we worden ouder. Vierendertig alweer.’

‘Last van de druk van de maatschappij?’ vraagt hij lachend.

‘Meer van mijn ouders. En Lidewij zweert dat ik alleen eindig als ik geen enkele vrouw een kans geef.’

‘Ben je toe aan een vrouw en kinderen?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ergens vind ik het wel prima zo. Zou niet eens weten waar ik de tijd vandaan moet halen om luiers te verschonen. Maar het hele concept van trouwen en vader worden staat me ook zeker niet tegen. Ik denk eerder dat ik de juiste vrouw nog niet heb ontmoet om die fase in te gaan.’

‘Stephanie Jacobs, dat lingerie-model, leek een kanshebber. Ik snap nog steeds niet goed waarom je haar de bons hebt gegeven.’

‘Omdat ik me meer een accessoire voelde dan haar vriend.’

‘De rode loper-feestjes.’

‘Precies. Ze was vreselijk publiciteitsgeil en het oppervlakkige gedoe dreef me tot waanzin.’

‘Wat zoek je precies?’

Ik haal mijn schouders op als ik de laatste treden beklim. ‘Het zit hem niet in de kleur van het haar of de ogen of hoe lang haar benen zijn. Ik zoek een vrouw die niet speelt, niet poseert. Ik hoef geen perfect plaatje of een vrouw die me probeert te pleasen. Ik wil een vrouw die gewoon zichzelf durft te zijn in deze tijd – ongepolijst, eerlijk... menselijk. Vooruit,’ grinnik ik, ‘lange benen kunnen geen kwaad. Ik hoop altijd dat er vuurwerk wordt afgestoken op het moment dat je de ware ontmoet, maar wellicht is dat een mythe.’

‘Het is geen mythe,’ zegt Michiel. ‘Het vuurwerk is er wel degelijk, maar in je buik.’

‘Wat weet jij daar nou van?’

‘Ik heb de vrouw die jij beschrijft al ontmoet. Die ene vrouw met karakter en die zichzelf durft te zijn.’

‘Amber?’

‘Nee, niet Amber.’

Met een ruk draai ik mijn hoofd opzij. ‘The fuck?’

‘Ik wist gelijk dat ze het was voor mij, maar helaas was het niet wederzijds. En nu heeft ze me voorgoed verpest voor andere vrouwen, dus ik reken erop dat ik alleen eindig.’

‘Waarom weet ik hier niets van?’

‘Ik wilde haar vergeten en er steeds over praten zou me niet hebben geholpen in het verwerkingsproces.’

‘Ik was en ben nog steeds je beste vriend.’

‘Soms verwerk ik iets liever alleen.’

‘Dat is je dan goed gelukt,’ mompel ik als we bij de hoge zwarte deur aankomen. Mijn clubpasje wordt gescand. ‘Het is toch niet toevallig Lidewij?’

Michiel stoot een harde lach uit. ‘Laat het los, Rod.’

‘Mag ik uw mobiel, meneer?’

‘Natuurlijk.’ Ik haal mijn mobiel uit de binnenzak van mijn jasje tevoorschijn en geef hem af aan de beveiligder. De enige die zijn mobiel niet afgeeft is Michiel, omdat hij altijd bereikbaar moet zijn. De deur wordt voor ons geopend en vervolgens wandelen we een andere wereld in.

La Bobème.

Nederlands meest sexy en unieke clandestiene cocktailbar. Discreet. Verfijnd. En vooral exclusief.

Het is iedere keer weer een verademing om hier te zijn: de klassieke muziek, de Perzische tapijten op de vloer en overal en nergens liggen bergen exotische vruchten waar de meest exclusieve drankjes mee worden gefabriceerd. Ik voel de stress van de werkweek acuut wegsmelten. ‘Hoeveel leden heb je inmiddels?’

‘Sinds deze week tikken we de honderdvierenvijftig aan. Ik kan het pand bijna van je kopen, Casteleyn.’

‘Ik wacht het met spanning af,’ zeg ik en ik bekijk discreet de mooie, succesvolle mensen om me heen: glimmende horloges en perfecte kapsels. Genoeg verdienen om de jaarlijkse contributie op te kunnen brengen is één ding, maar als je niet de juiste looks hebt, of niet de juiste kleding draagt, kun je het lidmaatschap simpelweg vergeten. Maar als je eenmaal door de strenge screening bent gekomen en van onder tot boven bent doorgelicht, krijg je er ook iets voor terug.

Dan mag je hierboven dezelfde zuurstof inademen als de rest van het eliteclubje, heb je toegang tot de hoogste balkons met een spectaculair uitzicht op de hele nachtclub, drink je high-end cocktails, slurp je dagverse oesters van de beste selectie naar binnen, lik je premium kaviaar van de muis van je hand en kun je, als je nog niet genoeg verzadigd bent, achter het fluwelen gordijn erop los neuken met gelijkgestemden. Geen must, maar wel een bonus als je geen zin hebt in ongemakkelijk gedoe de volgende ochtend.

We stappen een leeg balkon op en sluiten het gordijn, waarmee we ons meteen weer afsluiten van het bargedeelte. Ik trek mijn jasje uit, maak mijn stropdas iets lossen en open de boord van mijn overhemd. Ondertussen kijk ik naar de dansvloer, waar het al aardig vol stroomt. Daar beneden wordt het wild, hierboven blijft het kalm.

‘Die hotelier uit Nijmegen, wat is zijn naam ook alweer, heeft dus mooi die award onder je neus weggegrist?’

‘Abel Bisschop van The Green Factory,’ zeg ik en ik zak iets onderuit op de bank om mijn buik de ruimte te geven na die enorme steak. ‘Hij heeft een mooi groen concept, groener dan welk hotel dan ook. Wij moeten met onze hotels ook die kant op, maar Tristan beweegt nog niet heel hard mee.’

‘Tja, je neef gaat nou eenmaal over de financiën. Maar jij bent de visionair van de familie. Je kunt hem vast overtuigen.’

Een serveerster komt langs met een drankentrolley en ik kies de oude cognac.

‘Daar wordt al aan gewerkt,’ zeg ik tegen Michiel, terwijl ik de cognac in mijn glas ronddraai. ‘Ik heb Juul als mystery guest naar Nijmegen gestuurd. Ze is op dit moment mijn ogen en oren in The Green Factory.’

Michiel nipt van zijn likeur. ‘En dan?’

‘Als het haar bevalt, en het is inderdaad allemaal echt zo groen als wordt beweerd zonder dat het je de keel uithangt, wil ik een samenwerking met Bisschop aangaan. Ik heb me in hem verdiept en ik weet zeker dat hij hard cashflow nodig heeft. We kunnen elkaar wel een dienst bewijzen.’

‘Een win-winsituatie.’

‘Precies, daarbij zijn we als grote vervuilers gewoon verplicht om onze verantwoor–’

Ineens schuift het gordijn weer open en begeleidt de hostess twee vrouwen het balkon op. In eerste instantie moet ik twee tellen schakelen. Ik was het bestaan van de vriendinnen allang weer vergeten. Mijn ogen glijden onbeschaamd over Rebecca’s afgetrainde blote benen. Aan haar voeten draagt ze goudkleurige hakken.

Michiel glimlacht. ‘Kijk eens aan. We zijn vereerd.’

‘Het is hierboven prachtig,’ zegt haar vriendin, die vol bewondering het auditorium in kijkt. Het balkon is ineens bedwelmd met zwaar parfum. ‘Is dit soms zo’n verborgen pareltje waar je alleen binnenkomt met een wachtwoord?’

‘Zoiets,’ zegt Michiel. ‘Geen mobieltjes toegestaan. Je hebt dit alleen van horen zeggen.’

‘Begrepen.’

‘Ga lekker zitten. De champagne komt er zo aan.’

De dames nemen plaats en Hansen nestelt zich zonder aarzeling naast mij, haar dij raakt de mijne en ik doe weinig moeite om op te schuiven, aangezien ze zelf alle ruimte had om me niet aan te hoeven raken als ze daar geen zin in had gehad. ‘Hoi,’ zegt ze met een zwoele stem.

‘Hoi. Hoe was de stoofpeer?’

‘Ik had de warme perzik met honing,’ zegt ze met een verleidelijke glimlach.

‘Gevaarlijke combinatie.’

‘Een hemelse combinatie. Ik moet eerlijk bekennen dat we bij de bistro hadden gereserveerd zodat we niet urenlang buiten in de kou hoefden te staan wachten om De Opera binnen te komen – of om met bevroren tepels alsnog geweigerd te worden door de portier. Maar het was alle moeite waard.’

Mijn ogen glijden van haar ogen via haar hals naar haar borsten. Het is hier niet koud, maar haar tepels prikken als roestvrijstalen ijspriemen door de gladde stof van haar jurkje. Mijn ogen gaan weer omhoog. ‘Ik vermoed dat jullie zonder problemen binnen waren gekomen.’

‘Nou, het valt serieus niet mee om langs De Opera’s pretoriaanse garde te komen.’

Dat maakt me aan het lachen. ‘De keizer zit aan je andere kant, dus je kunt bij hem je beklag doen.’

Ons gestaar wordt onderbroken door de serveerster die een koeler met een champagnefles neerzet. Daarna sluit ze stilletjes het dikke fluweel weer.

Michiel opent de kostbare fles, schenkt vier glazen in en reikt ons er allemaal een aan. ‘Proost.’

Met flûte en al leun ik weer naar achteren. Mijn arm leg ik achter Rebecca langs over de rugleuning. ‘En, wat heb jij zoal uitgespookt sinds de laatste keer dat we elkaar zagen in die paardenbox?’

Rebecca blikt over de rand van haar glas. ‘Nam je daar altijd je meisjes mee naartoe?’

‘Wie zegt dat ik daarmee gestopt ben?’ vraag ik met een knipoog.

Rebecca knikt. ‘Nederlands favoriete vrijgezel. Hoe kon ik het vergeten. Maar om op je vraag terug te komen, na mijn VWO heb ik lang en hard gestudeerd en nu heb ik mijn eigen psychologiepraktijk.’

‘Je bent psycholoog?’

Ze knikt traag en neemt een slok. ‘Gepromoveerd in de hechtingsproblematiek.’

Ik fluit zachtjes. ‘Dr. Hansen.’

‘Je hoeft me geen doctor te noemen, hoor,’ zegt ze glimlachend en ze voegt eraan toe: ‘En ik zal je vanavond niet analyseren.’

‘Goed om te horen, want als het op emotionele hechting aankomt ben ik allang verloren,’ zeg ik met een knipoog.

Ze draait zich iets meer naar me toe. Haar been blijft bewust tegen het mijne duwen. De zoom van haar jurkje is omhooggeschoven tot net onder haar heupen, nauwelijks nog een barrière vormend voor wat dan ook. ‘En jij hebt het geschopt tot CEO van Casteleyn. Dat is ook indrukwekkend.’

‘Met mijn functie red ik geen levens, maar ik ben wel trots dat we al jarenlang in de top tien staan van beste bedrijven om voor te werken. Een zeldzaamheid in de horeca.’

‘Dat scheelt mij weer een hoop depressieve patiënten.’

Haar hand rust ineens losjes op mijn bovenbeen en haar vingertoppen kriebelen over de stof van mijn broek. Alles in haar houding zegt dat ze weet waar ze mee bezig is. Het is een subtiel spel dat ze speelt, maar duidelijk genoeg voor mij. Ondertussen kletst ze verder over haar praktijk, over mensen die niet kunnen verbinden en over trauma dat zich vastbijt in de kleine dingen. Haar stem is zacht, bijna stroperig, maar ik hoor amper wat ze zegt. Mijn aandacht zit in haar slipje.

Langzaam maar zeker voel ik me in de ban raken van alle alcohol van vanavond. En tegen de tijd dat Michiel een nieuwe fles laat aanrukken, ben ik niet meer op mijn scherpst, noch in staat om Hansens hand, die steeds verder in de richting van mijn pik kruipt, van mijn bovenbeen te verwijderen. Ik zet mijn glas weg en laat mijn hand langzaam over haar bovenbeen glijden, verder omhoog naar de zoom van haar jurkje. Ze zegt niks, maar haar vergrote pupillen verraden alles.

Ze opent haar benen om mijn hand verder toegang te verlenen.

Ik weet niet zeker of ik dronken ben, wat betekent dat ik het hoogstwaarschijnlijk wel ben, en hoewel ik Lidewijs klasgenoot opnieuw aan het bepotelen ben, weet ik nog steeds niet helemaal zeker of ik haar wel wil. Ook Rebecca heeft nog niet hardop uitgesproken dat ze mij wel ziet zitten voor een avondje.

Ik trek mijn hand terug, maar Rebecca grijpt hem vast en duwt hem verder tussen haar gespreide benen, tegen haar slipje. Fuck, ze is natter dan de binnenkant van mijn champagneglas.

Ze drukt haar mond tegen mijn oor en fluistert: 'Ik kan door de wollen stof van je pantalon zien dat je hard bent.'

'Niets mis met je zicht.'

'Ik heb perfecte visus. Waarom heb je me destijds niet geneukt, Rod? Je was net zo hard als je nu bent. En ik was nat voor jou, net zoals ik nu nat voor je ben.'

Oké, de dame weet dus hoe ze een man moet opgeilen. Niets mis met wat vuige taal om me in de juiste stemming te krijgen. Mijn vingers kruipen onder haar slipje en Hansen kreunt lichtjes in mijn oor. 'Waarschijnlijk omdat je te jong was,' beantwoord ik haar vraag.

Het puntje van haar tong trekt een lijn langs de rand van mijn oorschelp. 'Ik was achttien en allang geen maagd meer.'

‘Verdomme.’

‘En nu ben ik een volwassen vrouw,’ hijgt ze. Voordat ik kan reageren grijpt ze mijn hand en duwt mijn vinger bij zichzelf naar binnen. ‘Waag het niet om me weer aan mijn lot over te laten, Casteleyn!’

‘Misschien is het tijd om een plek op te zoeken waar we ons niet zo netjes hoeven te gedragen,’ mompel ik. ‘Zin in een potje vulgaire seks, dr. Hansen?’

‘Wijs de weg,’ fluistert ze.

Hoofdstuk 1

RODFRIED – HEDEN

‘Hoe was je weekend?’ vraagt Tristan, in het draaifauteuiltje voor mijn bureau ploffend. Hij slingert een map op mijn bureau.

‘Weinig te beleven,’ antwoord ik naar waarheid als ik mijn laptop opzijschuif. ‘Sinds ik min of meer met mijn broek op mijn enkels ben betrappt in De Opera zijn mijn weekenden verre van avontuurlijk.’

‘Je kunt ervoor kiezen om je rits dicht te laten,’ merkt hij met een vleug humor in zijn ogen op. ‘Minder avontuurlijk, maar het maakt je ook minder chantabel en dat is weer beter voor je geestelijke gezondheid.’

‘Klopt, die rits gaat voorlopig ook niet meer open.’

‘Het is nu drieënhalve maand na de deadline van 31 december. Floris heeft jullie afperser weliswaar betaald, maar volgens mij zit jij ook wel veilig. Ze durven niet te posten, het was pure bluf.’

‘Ze hebben het nachtleven in ieder geval grondig voor me verpest. Ik heb een abonnement op SkyShowtime genomen om me door de weekenden heen te slepen.’

Tristan gniffelt. ‘Hoe denk je ooit tegen mevrouw Casteleyn aan te lopen?’

Ik plaats mijn vingers ineengestrengeld achter mijn hoofd en bestudeer vanuit mijn bureaustoel het gezicht van mijn jongste neef. Donkerblond haar valt in slordige plukken langs zijn gezicht en zijn baard kan wel een trimbeurt gebruiken. Het is dat hij strak in het pak zit, want het is alsof hij net is teruggekeerd van een kampeertrip. Nu heeft hij altijd wel een ruig voorkomen, en dat hoort ook bij hem, maar waar ik me zorgen om maak, is dat hij er afgepeigerd uitziet terwijl hij net twee dagen vrij is geweest. Onder zijn ogen zitten diepe, donkere schaduwen. Ik vraag me af hoe *hij* zijn weekenden doorbrengt, aangezien socializen niet tot zijn repertoire behoort.

Ik kantel mijn hoofd, aangezien hij mij nog steeds met opgetrokken wenkbrauwen opneemt. ‘Goh, ik heb geen idee, Tristan. Hoe denk jij dat jij de jouwe gaat ontmoeten? Volgens mij loop jij je eigen voordeur ook niet bepaald plat met vrouwen. Wat spook jij zoal uit in het weekend?’

Tristan trekt zijn rechterenkel op zijn linkerknie en leunt achterover. ‘Het verschil tussen jou en mij is dat ik niet op zoek ben naar een vrouw. Jij zei met kerst tegen Floris dat je ook wilde weten hoe het voelde om verliefd te zijn. Die vlinders in je buik gaan er niet komen met series bingen op zaterdagavond.’

Tristan is een meester in het ontwijken van antwoorden. Nooit meer loslaten dan noodzakelijk. Met het grootste gemak draait hij de spotlight weer terug op mij. Jammer voor hem dat ik vanochtend al vroeg uit de veren was. ‘Ach, ik was toch al een hopeloos geval. En *Yellowstone* is best een verslavende serie. Maar, wat heb jij gedaan afgelopen weekend?’

‘Ik heb een full body workout gedaan, als je het per se wil weten. Eiwitshakes naar binnen gewerkt en voor de verandering mijn eigen eten gekookt. Daar ben je wel een weekend zoet mee.’

‘Gezonde klootzak,’ brom ik.

‘Ik zorg gewoon goed voor mijn lichaam, Rod. Ik wil graag fit blijven.’

‘Voor al die vrouwen die je niet datet?’ grap ik met een licht serieuze ondertoon. Mijn vraag waarom hij er dan zo leeggetrokken uitziet, slik ik in. Maar als hij er zo belabberd uit blijft zien, ga ik er een punt van maken. ‘Ik bedoel, je hoeft ze niet meteen je achternaam te geven, maar we hebben allemaal wel eens behoefte aan een goede beurt.’

‘Voor al die ontvoerders die ik vroeg of laat uit elkaar ga trekken. Eén voor één of allemaal tegelijk; het maakt me geen reet uit, zolang ze maar stoppen met fucking ademen.’

Een rilling trekt langs mijn ruggengraat als ik Tristans kille blik zie. Zijn warme bruine ogen houden me niet voor de gek. ‘Je meent het, of niet?’

‘Ik moet ze eerst nog even vinden, maar ja, hun dagen zijn wel geteld.’

Bezorgd haal ik mijn handen uit elkaar en rol op mijn stoel terug naar het bureau. ‘Ik hoor je, en geloof me, ik zou ook wel even een tijdje alleen in een kamer willen doorbrengen met die vuile hufters, maar ik laat je echt niets doen waardoor we je straks alleen nog in de bajes kunnen bezoeken.’

Woordeloos staren we elkaar een tijdje aan. Hij knippert nog niet met zijn oogleden bij het idee dat zijn wraakgedachten hem wel eens een plekje van twee bij vijf kunnen opleveren waar hij zijn eigen magnetronmaaltijden kan opwarmen.

‘Is dat de reden waarom je weinig tot geen sociale contacten hebt en jezelf afpeigert met workouts? Je bent je aan het voorbereiden, sterk aan het worden, zodat je, wanneer je de kidnappers hebt gevonden, het daglicht uit hun ogen kunt slaan?’ Ik boor mijn eigen bruine ogen

in de zijne. ‘Ga je voor onderzoeker, rechter en beul tegelijk spelen, Tristan?’

‘Tuurlijk niet,’ zegt hij lichtelijk gepikeerd en hij haalt een hand door zijn rommelige haar. Hij zet zijn been weer op de grond, gaat rechtop zitten en reikt naar het mapje dat nog ligt te wachten om geopend te worden. ‘Laten we het over zaken hebben. Het is tenslotte maandagochtend.’

‘Prima,’ zeg ik luchtig, maar niet minder ongerust. Vanaf nu ga ik Tristan scherp in de gaten houden voordat hij in een vigilante verandert. ‘Laten we binnenkort even afspreken met Floris en Abel erbij. We moeten echt werk maken van dat vrijgezellenfeestje voor Casper. Het is al april en voor je het weet stappen hij en Lidewij in het huwelijksbootje.’

‘Succes daarmee,’ zegt hij terwijl hij het mapje opent. ‘Ik geloof niet dat Abel en Floris op dit moment staan te springen om in zijn feestcommissie te zitten.’

‘We zullen toch met hem moeten leren samenleven. Hij komt nu officieel op de familiestamboom.’ Ik knik naar de folder in het mapje. ‘Wat heb je daar?’

Tristan kijkt me grijzend aan. ‘Over bootjes gesproken...’ Met een overdreven sierlijk gebaar slaat hij de folder open. Mijn ogen scannen de glanzende pagina — en botsen op een kolossale drijvende stad, compleet met zwembad en glijbaan. Een boot, ja. Een fucking cruiseboot. ‘Subtiel,’ mompel ik. ‘Heel subtiel.’

‘Ik wil een nieuw merk aan Casteleyn Capital toevoegen: Casteleyn Cruises.’

Ik grijns terug. ‘Gaat niet gebeuren, jongen.’

‘Omdat?’

‘Omdat Casteleyn met de inlijving van Abel plechtig heeft gekozen voor verduurzaming. Weet je überhaupt wat voor imago cruisen heeft?’

‘Natuurlijk. Het is een drijvende ecologische ramp. Twee keer zo vervuilend als vliegen. Maar...’ Hij schuift de folder naar me toe. ‘Dit wordt de eerste cruiseboot die dat imago compleet sloopt. Duurzaam tot op het dek.’

‘Oké, je hebt mijn aandacht. Ga door.’

‘Geen stookolie, dat is onze belofte. Deze boot wordt sowieso pas gedoopt als we emissieloos kunnen varen.’

‘Klinkt als een miljoenenplan. En jij staat niet bekend om je royale uitgavenpatroon.’

‘Deze investering betaalt zichzelf dubbel en dwars terug.’

Ik kijk hem strak aan. ‘Hebben we het hier over winst voor het bedrijf, of wil je gewoon je nieuwe hobby laten sponsoren?’

‘Misschien wel allebei en dan heb ik het nog niets eens over de meer dan duizend banen die we gaan creëren. Ik zeg het je, we gaan cruisen sexy maken voor 30+.’ Hij tikt met zijn wijsvinger op de folder. ‘En ik denk dat deze sexy dame van ons kan zijn als we er agressief in gaan.’

Ik breng mijn kop koffie naar mijn lippen en bestudeer de gegevens. Het schip is gebouwd in 1999, is 268 meter lang en heeft een capaciteit voor 2.726 passagiers. Het heeft een zwembad, sportzaal, casino, restaurants, lounges en talloze barretjes. En, het moet gezegd, Casteleyn Cruises klinkt fucking sexy.

Ik kijk op naar onze financiële whizzkid. ‘Maak er maar een plan van. Wie weet raak ik enthousiast.’

Hij glimlacht zelfverzekerd. ‘Daar ging ik al van uit.’

Stralend van oor tot oor schuift Tristan zijn papieren terug in het mapje en ik bedenk me ineens dat hij in ieder geval geen tijd heeft om

zijn wraakplan uit te voeren als hij zijn tanden in dit cruiseproject kan zetten. Dit kan wel eens de afleiding zijn die hij blijkbaar hard nodig heeft.

‘Prik jij een datum voor het bespreken van dat vrijgezellenfeest?’ vraagt hij. ‘Ik heb al een idee.’

‘Oh?’

‘Eens zien hoe het met zijn survivalskills staat.’ Grijnzend kijkt hij me aan. ‘Boontje komt om zijn fucking loontje.’

De deur zwaait open en we kijken tegelijk op. Ik vraag me af wat er met onze ongeschreven regel van kloppen vóór binnenkomen is gebeurd. ‘Wil je dat nog een keer proberen? Maar dan met je knokkels tegen het hout?’ zeg ik tegen mijn zus, die de deur sluit en vervolgens met overtuiging op mijn bureau afstevent.

‘Ik ben vandaag niet in de stemming voor je grapjes,’ zegt ze terwijl ze me begroet met een ijzige blik.

‘Ik laat jullie wel even alleen,’ zegt Tristan terwijl hij zijn koffiebeker grijpt.

‘Blijf zitten, Tristan,’ snauwt Lidewij, zonder haar blik van mij af te wenden. Ze kraakt nog net haar knokkels niet, maar het scheelt weinig. Ik heb geen flauw idee wat ik misdaan heb.

Tristan aarzelt. Normaal is hij ongevoelig voor bevelen, maar dit keer zakt hij toch terug in zijn stoel. ‘Weet je zeker dat je mij erbij wilt hebben? Wat jullie ook uitvechten, ik hou me liever neutraal.’

‘Stel je niet aan,’ zegt Lidewij. ‘Luister. Huiver. En registreer, zodat je nooit dezelfde fout maakt en ons collectief voor schut zet.’

‘Voor schut zet?’ vraag ik met een opgetrokken wenkbrauw. ‘Als dit gaat over onze belofte om een percentage van de winst van CC te doneren, dan–’

Met een klap landt haar iPad op mijn bureau. ‘Dit gaat over onze onuitgesproken belofte om niet deel te nemen aan orgies.’

‘Wat de f-’

‘Bespaar me je gevloek, Rod!’ briest ze. Ze tikt op het scherm en start een filmpje.

Full screen.

De vulgaire scène, waarin ik met openhangende mond tegen de muur leun, herken ik direct. Mijn handen zitten om het hoofd van de geile psycholoog geklemd, die op haar hurken voor me zit. Haar hand zit stevig om mijn penis gevouwen, net als haar mond die onvermoeibaar op en neer schuift. En dat alles op goudkleurige stilettohakken. Ik herinner me met name dat die torenhoge hakken de doorslag gaven om haar mee te voeren naar een aparte ruimte. Of lokte ze het zelf uit? Dat detail is in de loop van de tijd iets vervaagd. In ieder geval, iedereen met een IP-adres kan op dit moment Casteleyns CEO aanschouwen in een compromitterende pose – met zijn broek open. Je zou het nog kunnen rechtvaardigen door te zeggen dat het niets meer is dan een potje vuige seks tussen twee gelijkgestemden, maar vanwege de kreunende geluiden is het niets minder dan hardcore porno. Compleet verdorven. Maar het ergste is nog wel dat we niet alleen zijn in de ruimte, waardoor het technisch gezien als een orgie bestempeld kan worden. Wat het absoluut niet was. Het had in ieder geval niets te maken met groepsseks. Hoe dan ook, Rebecca heeft geluk dat ze onherkenbaar is. Ik helaas niet, ondanks de schemerige omgeving, anders zat ik ook niet in deze kutsituatie waarin iemand probeert te profiteren van mijn losbandige gedrag.

‘Christus,’ mompelt Tristan en hij draait zijn hoofd weg.

Pas dan realiseer ik me weer dat Lidewij en Tristan nog steeds in mijn kantoor staan en ik voel een blos vanuit mijn nek omhoog kruipen, gloeiend en genadeloos. Dit gaat mijlenver voorbij ongemakkelijk. Mijn hand schiet omhoog en ik zet het filmpje, dat precies zevenentwintig seconden duurt, stil. Ik heb weinig behoefte om te zien hoe ik naar een hoogtepunt word gepijpt.

Ik bekijk de website: *OmTeBlozen.com*. De kop onder de sekstape schreeuwt: “CASTELEYN CEO BETRAPT IN KINKY SPEKTAKEL IN TRENDY BRABANTSE NACHTCLUB.”

Ik kan nu van stupiditeit mijn haren uit mijn hoofd gaan trekken omdat ik mijn afperser niet heb betaald, maar dat is een gok die ik heb genomen – en die ik heb verloren. Schaamte en emoties die nu vat op me proberen te krijgen, moet ik in het belang van het grotere geheel proberen los te laten.

Ik schraap mijn keel en zeg zo kalm en beheerst mogelijk: ‘Die website is verleden tijd.’

Lidewij staart me met haar armen vijandig over elkaar geslagen aan. ‘Is dat alles wat je voor jezelf te zeggen hebt, Casteleyn?’

‘Het was een inschattingsfout.’

Een bittere, sardonische lach vult de ruimte. ‘Een inschattingsfout?’ ‘s Ochtends bruine sokken aantrekken bij je zwarte bretels is een inschattingsfout. Niet dit! Niet je laten pijpen in de nachtclub van je beste vriend,’ bijt Lidewij me toe.

Ik duw mezelf overeind uit mijn stoel. De schaamte zakt langzaam weg, maakt plaats voor iets anders — woede, teleurstelling, vooral jegens mezelf. ‘Oké. Genoeg.’

‘Weet Michiel eigenlijk wat er allemaal gebeurt in zijn club? Ik neem aan dat dit... spektakel in De Opera plaatsvond?’

‘Ja. En ja, natuurlijk weet hij dat.’

Lidewijs gezicht vertrekt, ergens tussen verbazing en pure afschuw. ‘Oliviera *weet* het? En hij staat het toe?’

Ik klem mijn kaken op elkaar. Dit is mijn shitshow, niet die van Michiel.

‘Zeg je nou dat hij ook meedoet aan orgies?’

‘Ik zei niks. En het *was* geen orgie.’

Haar vurige blik glijdt opzij. ‘Tristan, wil jij je neef alsjeblieft uitleggen wat een orgie is?’

‘Alsjeblieft, Lidewij...’

Tristan schuift iets naar achteren op zijn stoel, alsof hij zich uit de vuurlinie probeert te draaien. ‘Eh... tja... een orgie is eigenlijk een soort sociale activiteit,’ begint hij voorzichtig, ‘maar dan met... aanzienlijk minder kleding. En aanzienlijk meer... participatie.’ Hij werpt me een blik toe alsof hij hoopt dat ik hem eruit trek. Ik kijk weg. ‘Maar wel vaak met een goed buffet, heb ik gehoord.’

Lidewij rolt met haar ogen. ‘Een orgie is een losbandig feest,’ zegt ze alsof ze de term zojuist in de Dikke Van Dale heeft opgezocht, ‘waar openlijk seksuele handelingen verricht worden.’

‘La Bohème is niet meer dan een exclusieve cocktailbar met een aparte ruimte waar gasten wat privacy kunnen krijgen,’ zeg ik, beheerst. ‘Als ze dat willen. Je kent de bar.’

‘De *bar*, ja. Niet de “aparte ruimte”. En romantiseer het niet, oké? Noem het gewoon wat het is.’ Haar stem zit vol gif en geërgerd duwt ze een pluk haar achter haar oor. ‘Wat runt Michiel daar in godsnaam? In een pand dat *wij* aan hem verhuren! Dat verzin je toch niet.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Al snap ik eigenlijk niet waarom ik zo verbaasd ben. Ik had het kunnen weten.’

Ik voel mijn kaken verstrakken. ‘Wat bedoel je daar in godsnaam mee?’ Mijn stem klinkt korzelig. Te fel. Maar ik moet kalm blijven.

Koel blijven. Denken als een CEO, niet als een schuldbewuste broer of vriend. Dit moet opgelost worden. Zo discreet mogelijk. Zo schadevrij mogelijk. Al ben ik degene die de schade veroorzaakt heeft.

Lidewij haalt haar schouders op, maar de blik in haar ogen is allesbehalve onverschillig. 'Michiel probeerde me te versieren toen ik al met Casper was.'

Ik staar haar aan. 'Wat? Wanneer was dit?'

'Die zomer toen jij hem meenam naar de Biesbosch.' Ze slaakt een zucht. 'Jullie waren toen al players en er is sindsdien niet veel veranderd.' Haar ogen staan donker van iets wat ergens tussen woede en oud zeer in hangt. 'Jullie laten nog steeds je broek zakken voor iedere vrouw die interesse toont. Manhoeren zijn jullie.'

En die opmerking valt domweg verkeerd. 'Je gaat te ver, Lidewij. En, zodat je op de hoogte bent, Michiel was er niet bij en hij faciliteert geen orgies.'

'Nou, hij faciliteert wel degelijk iets, anders zaten we nu niet in deze ellende.'

Tristan trekt onze aandacht door zijn keel te schrapen. 'Sorry voor de onderbreking, maar het is al half acht en we moeten in crisismodus voordat dit filmpje viraal gaat.'

Gefrustreerd hark ik mijn vingers door mijn haar. Dit is een serieuze nachtmerrie en die zal niet in stilte verdwijnen als we nu niet onmiddellijk in actie komen. 'Je hebt gelijk.'

'Zaten wij er even naast met onze arrogantie om te denken dat het allemaal bluf was,' laat Tristan zich ontvallen en ik schud geschrokken mijn hoofd, maar hij heeft het niet door. 'Les geleerd voor de volgende keer.'

Lidewij kijkt ons met grote ogen aan. 'Jullie wisten van het bestaan van dit filmpje?'

Tristan kijkt me verontschuldigend aan en ik haal mijn schouders op. We kunnen net zo goed alles op tafel gooien, want deze clusterfuck is nog lang niet voorbij. De kaarten zijn geschud, en ik geef pas op als die smeerlap van de straat is.

Ik draai me naar Lidewij. ‘Floris en ik hebben in december allebei een afpersbrief ontvangen. We hadden tot eind december om ieder een miljoen te betalen in crypto. Floris heeft onze afperser betaald, ik niet. En dit is het gevolg.’

‘Nee, ga me alsjeblieft niet vertellen dat Floris er ook bij was.’

‘Floris wordt gechanteerd met zijn verleden. Iemand wist hem te vertellen dat hij en Lola in India zijn geboren.’

Lidewij slaat een hand voor haar mond.

‘Hij geeft je zelf wel de details. En liever nog niets tegen Lola zeggen als je haar spreekt. Floris wil dat eerst zelf doen.’

Lidewij schudt niet-begrijpend haar hoofd. ‘Waarom hebben jullie niets tegen mij of Casper gezegd?’

‘Omdat ik geen schaduw wilde werpen op jullie aanstaande huwelijk. En Floris wilde Lola’s tournee niet verpesten en Juul was ook al genoeg geschrokken van het incident in Abels bar. We hebben Tristan ingelicht en besloten onze zussen en ouders nog even in het ongewisse te laten. Sorry.’

Lidewij raakt mijn arm aan en haar zachte kant komt weer tevoorschijn. ‘Waarom heb je niet betaald, Rod? Het is niet alsof we het ons niet kunnen veroorloven.’

‘Omdat het vandaag een miljoen is, morgen vijf miljoen en volgende week tien miljoen. Ik weiger om afgeperst te worden.’ En op dit moment heb ik verdomde spijt van die principes.

Lidewij loopt naar de sofa en gaat zitten. ‘Moeten we de politie niet inschakelen?’

Tristan schudt zijn hoofd. ‘We doen eerst ons eigen onderzoek.’

Lidewij knikt begripvol. Het is ook niet onze eerste keer. Als ik jaren geleden tijdens de ontvoering de politie niet om de tuin had geleid, wie weet hoe het dan was afgelopen met Juul en Trist. Soms is het nodig om het heft in eigen handen te nemen, al heeft Tristan de neiging om de grenzen op te zoeken.

‘Dus Floris en Lola zijn in India geboren?’ fluistert Lidewij.

Ik knik. ‘Het is bevestigd door de oude yogavriendin van zijn moeder. Het is nogal een schok, aangezien er Breda als geboorteplaats in hun paspoorten staat. Floris gaat ons pap en mam aan de tand voelen wanneer Lola weer thuis is.’

‘Pap en mam moeten ervan afweten.’

‘Tuurlijk,’ zegt Tristan. ‘Net zoals mijn moeder.’

‘Wie weet wat er allemaal nog komt bovendien hierdoor?’

‘Jongens,’ zegt Tristan. ‘Ik wil niet klinken als een kapotte plaat, maar het is de hoogste tijd voor reputatiemanagement.’

‘Haal Casper,’ commandeer ik mijn zus, doorschakelend naar crisismodus. ‘Jezus, Tristan,’ verzucht ik als Lidewij wegloopt. ‘Ik heb zojuist eigenhandig onze familiereputatie om zeep geholpen omdat ik mijn leuter niet in mijn broek kon houden.’

‘Het voelt misschien nu niet zo, maar dit gaat voorbij, Rod. Het waait vanzelf weer over zodra het volgende smeulige verhaal zich aandient.’

Ik ga weer achter mijn bureau zitten en masseer nadenkend mijn slapen. ‘Maar zover is het nog niet. Nog even en de pers staat hier op de stoep, ons personeel lastigvallend vanwege mijn stommitieit.’

‘Waarom ga je niet naar huis en laat je het ons verder afhandelen?’

‘Geen denken aan!’ zeg ik resoluut. ‘Ik ruim mijn eigen puinhoop op. Maar ik denk wel dat het het beste is om even uit het zicht te blijven.’

‘Hoe kan ik je helpen?’

‘Ik wil dat je mij voor een paar dagen waarneemt; hooguit een week.’

‘Check.’

‘Ik werk op de achtergrond gewoon door. Ik ga nu eerst even mijn ouders een bezoekje brengen voordat ze morgen de krant openslaan en een rolberoerte krijgen.’

‘Soms benijd ik je. Vandaag niet.’

‘Herinner me even aan dit moment als ik weer eens weiger om een afperser te betalen.’

‘Blijf je bij je ouders?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Te ongemakkelijk. Ik laat je wel weten waar ik onderdak vind.’

‘Neem alle tijd die je nodig hebt. Ik dek je wel.’

‘Bedankt, man.’ Ik pak mijn mobiel op en scroll door mijn contacten. ‘Ik ga eerst die ex-commando van dat beveiligingsbedrijf van jou bellen. Hoe heet hij ook alweer?’

‘Joost Stuivenberg. Doe hem de groeten.’

‘Argus Security.’

‘Joost Stuivenberg?’

‘Spreek je mee.’

‘Joost, met Rod Casteleyn, de neef van Tristan.’

‘Ah, Tristans neef. Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik heb voor een weekje beveiliging nodig. Kan dat op korte termijn geregeld worden?’

‘Wat voor beveiliging precies?’

‘Pers op afstand houden bij het Casteleyn-hoofdkantoor in Breda. Er is vandaag een filmpje met... aanstootgevende inhoud online gegaan en ik verwacht dat we straks wel een cameraploeg voor de deur hebben. Ik wil niet dat ze naar binnen komen of dat personeel lastiggevalen wordt.’

‘Dat is te regelen. Ik stuur zo snel mogelijk wat mensen jullie kant op. Moet het filmpje ook offline?’

‘Daar zijn we al mee bezig. Ik vertrek zo, maar jouw mensen kunnen zich melden bij mijn zus, Lidewij Casteleyn. Zij zal ze opvangen en van verdere instructies voorzien. Factuur mag naar ons hoofdkantoor, op naam van Tristan. En hij groet je.’

‘Groet terug. Succes daar.’

‘Top, bedankt voor de snelle service, Joost.’ Ik beëindig het telefoontje. ‘Je krijgt de groeten terug. Hij stuurt wat beveiligers deze kant op. Wil jij met Lidewij en Joost regelen dat ze onze ouders en jouw moeder ook beveiligen?’

‘Wil je niet even afwachten hoe het gaat lopen?’

‘Het gaat niet om de pers, daar kunnen ze zich wel tegen weren. We hebben geen idee met wie we te maken hebben, Trist. Ik voel me een stuk prettiger als ik weet dat ze beveiligd worden. Wie weet waar deze afperser nog meer toe in staat is? Hij heeft wel ballen om het tegen Casteleyn op te nemen.’

‘Eens.’ Tristan komt overeind en knoopt zijn jasje dicht. ‘Ik zal Floris en Juul ook inlichten.’

‘Goed.’ Ik sluit mijn laptop, graai de papieren bij elkaar die nog enigszins van belang lijken, en kom overeind.

Tristan trekt me in een stevige omhelzing. ‘We gaan ze vinden,’ zegt hij. ‘Allemaal. En dan zijn ze van ons.’

Opnieuw vliegt de deur open. ‘Ah, gezellig, nevenliefde. Wat aandoenlijk. Moet ik even tissues halen of blijven jullie elkaar nog lang vasthouden?’

Casper. Altijd op het verkeerde moment. Altijd met het verkeerde soort commentaar. ‘Je weet wat er aan de hand is,’ zeg ik op zakelijke toon. ‘Dus ik stel voor dat je je grapjes voor de borrel bewaart.’

Caspers grijns bevriest en even lijkt het alsof hij een bijtend antwoord wil geven, maar dan schiet er iets anders over zijn gezicht. ‘Ik probeerde het alleen een beetje luchtig te houden. Ik ben hier om te helpen. Wat wil je dat ik doe?’

‘Ik wil dat je zo snel mogelijk, met alle discretie, die video verwijdert. Ik wil het liefst dat je het zelf doet. En het liefst gisteren. Lukt dat?’

‘Zeker.’

‘Mooi.’ Ik haal mijn jasje van de hanger en laat mijn armen erin glijden. ‘Doe wat je moet doen, Casper. Klaag ze aan, dring hun computernetwerk binnen, wat er ook maar voor nodig is. Dit is niet de tijd om je ethische principes bij te schaven, als je begrijpt wat ik bedoel. Klaar gewoon de klus.’

‘Begrepen.’

‘Hack ze!’ roept Tristan naar Casper als hij zelf in de richting van de deur loopt.

‘Ik ga ervandoor. Bel me als je het voor elkaar hebt.’

‘Doe ik!’ Hij wil weglopen, maar draait zich om. ‘Weet je zeker dat je Michiel vertrouwt? Ik weet dat hij je beste vriend is, maar—’

‘Bedankt voor het meedenken, maar ik beschouw Michiel als familie.’

‘Dat weet ik. Ik zeg alleen dat het geen kwaad kan om de man aan een nadere inspectie te onderwerpen.’

Grappig, want dat waren precies de woorden die Floris gebruikte, maar dan voor een nadere inspectie van Casper. ‘Haal die video offline, Cas! Je staat kostbare tijd te verdoen.’

‘Casper heeft wel een punt, Rod,’ zegt Lidewij voorzichtig als haar aanstaande man is verdwenen. ‘Is Michiel niet de meest logische persoon om jou af te persen?’

Ik laat mijn mobiel in de binnenzak van mijn jasje glijden. ‘Die logica ontgaat me,’ zeg ik, chagrijnig omdat ik mijn beste vriend moet verdedigen. ‘Het enige wat het hem oplevert is slechte publiciteit voor zijn nachtclub.’

‘Slechte publiciteit en een zak vol met duiten. Jij hebt hem beloofd dat hij de nachtclub van ons mag kopen als hij het geld bij elkaar heeft. Misschien kwam hij nog wat geld te kort, en de huur is al jaren flink aan het stijgen.’

Ik antwoord met een brommerig geluid terwijl ik mijn spullen verzamel. Ik geloof totaal niet dat Michiel er iets mee te maken heeft en ik haat het dat Lidewij en Casper hem nu in het verdachtenhoekje plaatsen en daarmee rechtstreeks een zaadje in mijn hoofd planten.

‘Waar ga je heen?’

‘Naar pap en mam.’

Lidewij kijkt me met een meelevende blik aan. ‘Ik heb met je te doen.’

‘Ik kan er niet onderuit.’ Ik laat me op de leren stoel vallen en laat mijn hoofd in mijn handen zakken, zwaar zuchtend als ik denk aan de barre uren die voor me liggen. ‘Shit.’

Lidewij gaat op de armleuning zitten en aait over mijn rug. ‘Je hebt veel sterke eigenschappen, Rod. Helaas ook een paar zwakke, maar dat betekent alleen maar dat je menselijk bent.’

‘Een paar minuten geleden schold je me nog uit voor een mannelijke sloerie.’

‘Alleen omdat ik in shock verkeerde. Het gebeurt niet dagelijks dat je je broer zo aantreft op het net. Je bent geen slet, Rod. Maar je zou vrouwen wel eens gewoon het hof mogen maken.’

Ik lach zuur. ‘Alsof ik ooit nog een vrouw ga versieren. Dat hoofdstuk is voor mij gesloten.’

‘We weten allebei dat je dat nog geen maand kunt volhouden.’

‘Ik kan het in ieder geval proberen.’ Ik sta op en druk een kus op Lidewijs hoofd. ‘Stel dat ik op magische wijze de ware ontmoet, iets wat de afgelopen vierendertig jaar niet is gebeurd, dan ga ik eerst met haar naar de film, popcorn inbegrepen.’

‘Grote jongen,’ zegt Lidewij met een tevreden klopje op mijn hand. ‘Geloof me, het maakt de boel een stuk interessanter.’

‘Luister, er zijn beveiligers van Argus Security onderweg naar het hoofdkantoor om de pers op afstand te houden. Ik heb jou als contactpersoon opgegeven.’

‘Ik vang ze op. En ik ga nu eerst een persbericht schrijven, voor het geval we dat later moeten plaatsen.’

‘Ik blijf even een paar dagen uit de buurt van kantoor totdat de rust is wedergekeerd, mocht het hier straks losbarsten. Tristan vervangt me.’

‘Dat wilde ik nog voorstellen. Liefs aan pap en mam en probeer ze op het hart te drukken dat het allemaal goed komt. Wij bewaken het fort zolang jij weg bent.’

Dankbaar kijk ik mijn jongere zusje aan. Ze kan me misschien vervloeken en mijn huid vol schelden, maar ondanks alles kan ik altijd op haar rekenen. ‘Ik waardeer je steun, Liedje.’